

klart, at den i Grundlovens § 30 indeholdte Betingelse for foreløbige Lovs Udstedelse, at der skal foreligge et „særdeles paatrængende Tilfælde,“ var tilstede i den her omhandlede Sag. I denne Henseende er jeg ogsaa i Overensstemmelse med de Udtalelser, der have fundet Sted i det andet Thing. Disse Bemærkninger gjælde derimod ikke ganske med Hensyn til det Lovforslag, som er opført under Nr. 3 paa Dagsordenen for idag, hvor Forholdet jo er et andet, idet der for denne sidste Lovs Vedkommende ligger en Rigsdag imellem den Tid, da Vakancen indtraadte, og den nuværende Rigsdag; men dette Lovforslag kan jeg naturligviis ikke videre omtale under nærværende Sags Behandling. Iøvrigt skal jeg ogsaa tillade mig ved samme Leilighed at høre, at jeg er ganske enig i de Udtalelser, der have fundet Sted i det andet Thing om Varigheden af en foreløbig Lovs Virkning. I mine Tanker ligger det temmelig nødvendigt i Grundlovens Ord, at en foreløbig Lov, som ikke vedtages af den Rigsdag, paa hvilken den er forelagt, derved ogsaa har tabt sin Gyldighed. Ligeledes er jeg enig i Udtalelserne i det andet Thing om, at en foreløbig Lov ikke kan have tilbagevirkende Kraft, saaledes at den skulde kunne bestemme, at det Beløb, som er fastsat for Kontorholdsudgifter, skulde gjælde fra den Dag, Vakancen indtraadte, altsaa fra en Tid, der ligger tidligere end den foreløbige Lovs Udstedelse. Uagtet der som sagt ikke kan finde nogen Afstemning Sted om disse Punkter, har jeg dog troet at burde tillade mig at høre mig derom, skjøndt jeg fuldkommen indrømmer, at mine Ord naturligviis ikke kunne faae anden Betydning end den, deres eget Indhold maatte kunne give dem.

Justitsministeren: Den ærede Lands-
thingsmand har allerede antydet den Grund, som har bevæget mig til at ansee det for rettest at ordne de omhandlede Forhold ved en foreløbig Lov. Holder man sig blot til Ordene i Loven af 19de Februar 1861 § 6, vilde det ganske vist lede til, at Ministeren kunde i Medhold af den foreløbig have bestemt den Godtgjørelse for Kontorudgifterne, som skulde tillægges Embedet, hvilket da ogsaa vilde kunne

have sin Indflydelse paa Anvendelsen af den næste Passus om, at den trusne Bestemmelse dog ikke maatte overskride Udløbet af det efter Vakancen indtraadte Finantsaar. Jeg har dog anseet det for rettest, hvor det forekom mig, at Anden i Loven maatte lede hen til en modsat Anskuelse, uanseet den Vægt, jeg maatte tillægge det strenge Ord, at handle efter Anden, som det dog nærmest maa komme an paa at fyldestgjøre, og har jeg saaledes anseet det for rigtigst, at der udkom en foreløbig Lov. Jeg har troet, at Anden i Loven maatte opfattes saaledes: Man vilde ikke indrømme Justitsministeren Bemyndigelse til at fastsætte Beløbet for længere Tid end den, der var fornøden, for at den lovgivende Magt kunde komme til at vise sin Virksomhed; da der nu paa den Tid, Vakancen indtraadte, ikke havde de fornødne Oplysninger for strax at kunne forelægge den da forsamlede Rigsdag Sagen, forekom det mig, at den Vel, jeg burde betænde, var at faae det ordnet gennem en foreløbig Lov. Det er saaledes en Fortolkning, støttet paa det Fortrin, jeg troede at maatte give Anden fremfor Bogstaven, hvorpaa jeg har bygget mit Resultat, og man vil sikkert erkjende, at der i den Fremgangsmaade, jeg har brugt, er en Bestræbelse efter at undgaae Benyttelsen af en Bemyndigelse, hvor det ikke stod mig klart, at der virkelig var givet mig en saadan. Det er nu ganske vist, at der ikke let skal synes hen til Anvendelsen af foreløbige Love. Det maa, som den ærede Landsthingsmand bemærkede, kun finde Sted, hvor der er en paatrængende Nødvendighed, men jeg tør sige, at denne har været tilstede i de foreliggende Tilfælde, vel at mærke, saafremt man maa indrømme, at der med Hensyn til Fortolkningen kunde være Tvivl, at der ialtfald hos mig kunde opstaae en efter min Overbeviisning grundet Betænkelse ved at ordne det ad administrativt Vel. Er jeg nemlig først gennem en Fortolkning af Lovens Kommen til at maatte antage det for rigtigst, saafremt der overhovedet skulde handles, at benytte en foreløbig Lov, saa er det, at dette Moment, den paatrængende Nødvendighed, kommer frem. Denne paatrængende Nødvendighed laa deri, at det var fornødent at faae Kontor-